

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șase

Dezvăluirea judecății: de la 11 septembrie la legea duminicală - o analiză profetică

Jeff Pippenger
2024-02-29

Judecata de cercetare a celor vii a început la 11 septembrie 2001, iar judecata executorie începe odată cu legea duminicală iminentă. Acele două perioade de judecată reprezintă lucrarea solului care pregătește calea pentru al treilea Sol al Legământului și pentru al treilea Ilie, care este încheierea solului elian început în istoria milerită.

Hristos, ca împlinire a Solului Legământului, a curățit de două ori templul pământesc literal, care preînchipuia trupul Său și templul Său spiritual. Templul Său pământesc literal a început ca templul Cortului din pustie, apoi templul lui Solomon, apoi templul care a fost reconstruit după cei șaptezeci de ani de robie în Babilon, și același templu după o lucrare de remodelare de patruzeci și șase de ani întreprinsă de Irod.

Prezența fizică a lui Dumnezeu a binecuvântat Cortul întâlnirii și templul lui Solomon, dar nu și templul care a fost reconstruit după robie; însă acel templu, ulterior remodelat, a fost binecuvântat de prezența fizică a lui Hristos. În istoria templului remodelat de Irod, Hristos a curățit de două ori templul, în împlinirea capitolului al treilea din Maleahi. La prima curățire, Hristos a identificat templul ca fiind casa Tatălui Său, iar la ultima curățire Hristos l-a identificat ca fiind casa iudeilor.

În istoria millerităților, Hristos a zidit un templu spiritual în decurs de patruzeci și șase de ani, de la 1798 până la 1844. La 22 octombrie 1844, în împlinirea capitolului trei din Maleahi, El a venit pe neașteptate la templul Său, înlăturând astfel fecioarele neînțelepte. Apoi a venit ca al treilea înger pentru a împlini cea de-a doua și ultima curățire, dar, asemenea începuturilor Israelului din vechime, Israelului modern i-a lipsit credința necesară pentru a încheia lucrarea.

În 11 septembrie 2001, Hristos S-a întors pentru a împlini a doua curățire a templului, care are loc atunci când fecioarele neînțelepte sunt curățite la legea duminicală iminentă, când ele se trezesc la realitatea că nu înțeleg sporirea cunoștinței care a fost desigilată în 1989. Acea sporire a cunoștinței reprezintă solia ploii târzii, care este solia Strigării de la miezul nopții atunci când este așezată în contextul pildei celor zece fecioare. Solia ultimelor șase versete din capitolul unsprezece din Daniel, care a fost desigilată la timpul sfârșitului în 1989, este reprezentată în versetul patruzeci și patru drept „vești din răsărit și din miazănoapte”.

Solia ploii târzii este solia Strigării de la miezul nopții și este solia răsăritului și a miazănoaptei. Răsăritul și miazănoaptea reprezintă, respectiv, Islamul și papalitatea, iar, ca solie, ele desemnează solia care este contrafăcută de Adventismul laodicean între 11 septembrie 2001 și apropiata lege duminicală. 11 septembrie 2001 reprezintă Islamul (răsăritul), iar legea duminicală reprezintă semnul fiarei (miazănoaptea).

Patul de moarte al adventismului laodicean este reprezentat între acele două borne de hotar, așa cum este preînchipuit de moartea prorocului neascultător între măgar și leu. Patul de moarte al celor care acceptă semnul fiarei este reprezentat de „știrile de la răsărit și de la miazănoapte” care înfurie puterea papală și inițiază persecuția finală a poporului lui Dumnezeu. Acela solie începe la iminenta Lege duminicală din Statele Unite, care constituie și locul, și momentul în care Islamul celui de-al treilea Vai lovește pe neașteptate. Acela lovitură neașteptată produce ruină națională și stârnește mânia națiunilor, oferind astfel impulsul economic și politic pentru a aduna toate națiunile împotriva Islamului, sub auspiciile triplei uniri a balaurului, fiarei și profetului mincinos.

În istoria reprezentată de al treilea Ilie, solia care identifică al treilea Vai le face cunoscut balaurului, fiarei și profetului mincinos că Islamul este instrumentul judecării pe care Dumnezeu îl folosește pentru a pedepsi oamenii pentru închinarea la semnul autorității papale. Așa cum este cazul cu cele trei Rome, cu cele trei Babiloane, cu cei trei Ilie și cu cei trei soli care pregătesc calea, al treilea Vai este stabilit prin aplicarea triplă a celor trei Vai.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care încă urmează să trâmbițeze! Apocalipsa 8:13.

Sora White a susținut cu tărie cartea lui Smith, Daniel și Apocalipsa, afirmând că fiecare Adventist de Ziua a Șaptea ar trebui să dețină această carte, deși nu a exprimat acest lucru atât de direct cum tocmai am scris eu; totuși, acest fapt este prezent în recomandarea ei.

Domnul cheamă lucrători să intre în câmpul colportajului, pentru ca cărțile care conțin lumina adevărului prezent să fie puse în circulație. Oamenii din lume trebuie să știe că semnele vremurilor se împlinesc. Duceți-le cărțile care îi vor lumina. Daniel și Apocalipsa, Marea luptă, Patriarhi și profeți și Dorul veacurilor ar trebui acum să fie duse în lume. Învățătura măreață cuprinsă în Daniel și Apocalipsa a fost parcursă cu aviditate de mulți în Australia. Această carte a fost mijlocul prin care multe suflete prețioase au fost aduse la cunoașterea adevărului. Tot ce se poate face ar trebui făcut pentru a pune în circulație Gânduri despre Daniel și Apocalipsa. Nu cunosc o altă carte care să poată lua locul acesteia. Ea este mâna de ajutor a lui Dumnezeu.

„Cei care de multă vreme sunt în adevăr sunt adormiți. Ei au nevoie să fie sfințiți de Duhul Sfânt. Solia îngerului al treilea trebuie proclamată cu glas tare. Chestiuni de o importanță covârșitoare ne stau înaintea. Nu avem timp de pierdut. Dumnezeu să ne ferească să îngăduim ca chestiuni minore să eclipseze lumina care ar trebui să fie dată lumii.” Manuscript Releases, volumul 21, 444.

Cartea — pe care au respins-o, de asemenea, cei care au respins concepția millerită despre „the daily” din cartea lui Daniel — a fost identificată drept „mâna ajutoare a lui Dumnezeu”. Dacă poporului lui Dumnezeu i s-a încredințat responsabilitatea de a răspândi cărțile menționate în citatul anterior, aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu ar trebui să dețină ei înșiși cartea. Cartea a fost ținta atacului celor care promovau „noua” concepție despre „the daily” din cartea lui Daniel, pentru că era cartea pe care doreau să o rescrie și din care să înlăture viziunea corectă

asupra „the daily”.

Când Sora White s-a referit la cei doi conducători principali în rebeliunea cu privire la „the daily” din cartea lui Daniel, ea a subliniat adesea că ei (Prescott și Daniells) nu aveau capacitatea de a raționa de la cauză la efect. Revizionişti istorici adventiști laodiceeni par să aibă aceeași problemă.

Bărbații de frunte, care, pe parcursul istoriei răzvrătirii de la 1888 încoace, acceptaseră, la un moment dat în experiența lor personală, învățătura falsă despre „necurmatul”. Răzvrătirea lor a fost „efectul”, iar înțelegerea greșită a „necurmatului” a fost „cauza”. Revizionişti adventiști laodiceeni îi conduc pe neînvățați să creadă că tocmai acei răzvrățiți istorici ai istoriei advente nu erau, de fapt, în răzvrătire, deși mărturia lor revizuită nu este niciodată susținută de mărturia Bibliei și a Spiritului Profetic. Pentru că nu consideră „efectul” ca fiind o răzvrătire, închid posibilitatea de a căuta „cauza”.

Precum pasărea prin rătăcire, precum rândunica prin zbor, tot astfel blestemul fără pricină nu va veni. Proverbe 22:6.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să recunoască răzvrătirea și, când o recunoaște, să caute cauza. Apoi, să înlăture cauza. În pasajul următor, Sora White comentează asupra relației despre Acan.

Mi s-a arătat că Dumnezeu ilustrează aici modul în care El privește păcatul în rândul celor care mărturisesc că sunt poporul Său păzitor al poruncilor. Aceia pe care i-a onorat în mod deosebit, îngăduindu-le să fie martori ai remarcabilelor manifestări ale puterii Sale, așa cum a făcut cu Israelul de odinioară, și care, chiar și atunci, vor îndrăzni să nesocotească poruncile Sale exprese, vor fi ținta mâniei Sale. El dorește să-Și învețe poporul că neascultarea și păcatul Îi sunt nespuse de ofensatoare și nu trebuie privite cu ușurință. El ne arată că, atunci când poporul Său este găsit în păcat, trebuie de îndată să ia măsuri hotărâte pentru a îndepărta acel păcat din mijlocul său, pentru ca dezaprobarea Sa să nu se odihnească asupra întregului popor. Dar dacă păcatele poporului sunt trecute cu vederea de către cei în poziții de răspundere, dezaprobarea Sa va fi asupra lor, iar poporul lui Dumnezeu, ca întreg, va fi făcut răspunzător pentru acele păcate. În purtarea Sa cu poporul Său în trecut, Domnul arată necesitatea curățirii bisericii de rele. Un singur păcătos poate răspândi un întuneric care va înlătura lumina lui Dumnezeu din întreaga adunare. Când poporul își dă seama că întunericul se așază peste el și nu cunoaște cauza, trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu stăruință, în adâncă smerenie și zdrobire de sine, până când relele care întristează Duhul Său sunt cercetate și îndepărtate.

Fără temei sunt prejudecata care s-a iscat împotriva noastră, pentru că am muștrat relele pe care Dumnezeu mi-a arătat că existau, și strigătul care s-a ridicat, acuzând asprime și severitate. Dumnezeu ne poruncește să vorbim, și noi nu vom tăcea. Dacă relele sunt vădite în mijlocul poporului Său și slujitorii lui Dumnezeu trec pe lângă ele cu indiferență, ei, de fapt, îl susțin și îl îndreptătesc pe păcătos și sunt deopotrivă vinovați și, la fel de sigur, vor primi dezaprobarea lui Dumnezeu; căci vor fi făcuți răspunzători pentru păcatele celui vinovat. În viziune mi-au fost arătate multe cazuri în care dezaprobarea lui Dumnezeu a fost atrasă prin neglijența slujitorilor Săi de a se ocupa de relele și păcatele existente în mijlocul lor. Cei care au scuzat aceste rele au fost socotiți de către popor ca fiind foarte amabili și plăcuți la fire, doar pentru că s-au ferit să împlinescă o datorie clară, scripturală. Acea sarcină nu le-a fost pe plac; de aceea

au evitat-o. Mărturii, volumul 3, 265.

Relatările istorice despre conducători care s-au răzvrătit în Adventism mărturisesc faptul că unul dintre pașii aproape întotdeauna constatați în răzvrătirea lor este acela că, la un moment dat în experiența lor personală, au acceptat interpretarea falsă cu privire la „jertfa necurmată”. Cu toate acestea, cartea lui Smith, deși nu este inspirată și conține unele probleme doctrinare, oferă totuși o excelentă sinteză a înțelegerii pionierilor asupra capitolelor opt și nouă din Apocalipsă, în care este prezentată istoria profetică a primelor șase trâmbițe. Ne vom referi la comentariul lui Smith din cartea sa Daniel și Apocalipsa, pe măsură ce începem să luăm în considerare aplicarea triplă a celor trei Vai.

Sora White ne informează că lui William Miller i s-a dat o mare lumină cu privire la cartea Apocalipsei, dar înțelegerea sa a capitolului treisprezece și a capitolelor șaisprezece până la optsprezece a fost incorectă, căci din poziția istorică în care se afla nu putea vedea că există trei, nu două, puteri pustiitoare. Marea lui lumină privea capitolele doi până la nouă ale Apocalipsei.

„Predicatorii și oamenii au privit cartea Apocalipsei ca misterioasă și de mai mică însemnătate decât alte părți ale Sfintelor Scripturi. Dar am văzut că această carte este într-adevăr o revelație dată spre folosul deosebit al celor care aveau să trăiască în zilele de pe urmă, pentru a-i călăuzi în stabilirea adevăratei lor poziții și a datoriei lor. Dumnezeu a îndreptat mintea lui William Miller asupra profețiilor și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei.” Scrieri timpurii, 231.

Miller și-a expus înțelegerea cu privire la biserici, peceți, trâmbițe și potire, după cum urmează.

Cele șapte biserici ale Asiei reprezintă o istorie a Bisericii lui Hristos în cele șapte forme ale ei, în toate meandrele și întorsăturile ei, în toate stările ei de prosperitate și adversitate, din zilele apostolilor până la sfârșitul lumii. Cele șapte peceți sunt o istorie a acțiunilor puterilor și împăraților pământului asupra Bisericii și a ocrotirii lui Dumnezeu asupra poporului Său în aceeași perioadă. Cele șapte trâmbițe sunt o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau asupra împărăției romane. Iar cele șapte potire sunt cele șapte plăgi de pe urmă trimise asupra Romei papale. Amestecate cu acestea se află multe alte evenimente, care se împletesc ca niște pâraie afluate și umplu marele fluviu al profeției, până când întregul ne duce în oceanul veșniciei.

Aceasta, după părerea mea, este planul profeției lui Ioan din cartea Apocalipsei. Iar omul care dorește să înțeleagă această carte trebuie să aibă o cunoaștere temeinică a altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Figurile și metaforele folosite în această profeție nu sunt toate explicate în ea însăși, ci trebuie găsite la alți profeți și lămurite în alte pasaje ale Scripturii. Prin urmare, este evident că Dumnezeu a rânduit studiarea întregului, chiar pentru a dobândi o cunoaștere limpede a oricărei părți. William Miller, Prelegerile lui Miller, volumul 2, prelegerea 12, 178.

Așa cum al treilea sol, care pregătește calea pentru Solul Legământului, reprezintă istoria internă a judecății bisericii, în contrast cu al treilea Ilie, care reprezintă o istorie externă în judecata Babilonului modern, înțelegerea de pionierat cu privire la bisericile și pecețile a identificat aceeași

mărturie intern-externă.

Pecetele sunt aduse în atenția noastră în capitolele 4, 5 și 6 ale Apocalipsei. Scenele prezentate sub aceste pecetei sunt aduse în vedere în capitolul 6 al Apocalipsei și în primul verset al capitolului 8. Ele acoperă, în mod evident, evenimentele cu care Biserica este în legătură, de la începutul acestei dispensații până la venirea lui Hristos.

În timp ce cele șapte biserici prezintă istoria internă a bisericii, cele șapte pecetei aduc în vedere marile evenimente ale istoriei sale externe. Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Uriah Smith identifica înțelegerea milerită cu privire la relația internă și externă a bisericilor, iar James White prezintă o privire de ansamblu similară în termenii istoriilor paralele.

Am urmărit acum bisericile, pecetele și fiarele, sau făpturile vii, în măsura în care se pot compara ca acoperind aceleași perioade de timp. Pecetele sunt în număr de șapte, iar fiarele numai patru. Și se cuvine să observăm aici că, la deschiderea peceteilor întâi, a doua, a treia și a patra, prima, a doua, a treia și a patra fiară sunt auzite zicând: «Vino și vezi»; dar când se deschid pecetele a cincea, a șasea și a șaptea, nu se aude un astfel de glas. Nici ultimele trei biserici și ultimele trei pecetei nu se potrivesc, ca acoperind aceleași perioade de timp, așa cum o fac primele patru biserici și primele patru pecetei. Dar, după cum am arătat, bisericile, pecetele și fiarele se potrivesc, ca acoperind aceleași perioade de timp, pe durata a aproape 1800 de ani, până când ne apropiem la ceva mai mult de o jumătate de secol de vremea de față. James White, Review and Herald, 12 februarie 1857.

Tocmai i-am citat pe trei dintre principalii pionieri ai istoriei millerite. Toți trei au susținut concepția corectă despre „necurmata” și au aderat la viziunea de ansamblu asupra bisericilor, peceteilor și trâmbițelor, în cadrul adevărului pe care Miller a fost călăuzit să-l înțeleagă și să-l prezinte.

Când vin oameni care ar căuta să mute un țărș sau un stâlp din temelia pe care Dumnezeu a așezat-o prin Duhul Său Sfânt, să fie lăsați bărbații vârstnici care au fost pionieri în lucrarea noastră să vorbească limpede, iar cei care au murit să vorbească și ei prin retipărirea articolelor lor în periodicele noastre. Adunați razele de lumină divină pe care Dumnezeu le-a dat, pe măsură ce Și-a călăuzit poporul pas cu pas pe calea adevărului. Acest adevăr va rezista testului timpului și încercării. Manuscript Release, 760, 10.

La 11 septembrie 2001, îngerul puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei a coborât și a început lucrarea de a-i călăuzi pe aceia care aveau să accepte și să mănânce Pâinea care tocmai coborâse din cer înapoi la „cărările cele vechi” din capitolul șase al Ieremiei. Alfa și Omega avea nevoie ca aceia care erau dispuși să se străduiască să fie printre cei o sută patruzeci și patru de mii să vadă că ceea ce L-a făcut să coboare din cer la 11 august 1840 nu a fost pur și simplu o împlinire a unei profeții de timp, ci împlinirea profeției de timp a celui de-al doilea Vai. El avea nevoie ca poporul Său să redescopere cărările cele vechi din istoria în care El ridicase templul Milleriților în cei patruzeci și șase de ani dintre 1798 și 1844.

Acea istorie fusese acoperită cu gunoaie și cu monede și giuvaeruri contrafăcute. Acea istorie fusese umbrită de un mesaj de temelie fals, care fusese clădit pe nisip și nu pe Stânca veacurilor.

Această istorie era cea a Milleriților, istoria în care, după cum o descrie Petru, Milleriții, „care altădată nu erau un popor, dar” au devenit apoi „poporul lui Dumnezeu”, fuseseră ridicați și zidiți ca „o casă duhovnicească, o preoție sfântă”. Leul din seminția lui Iuda a coborât la 11 septembrie 2001 și Și-a călăuzit poporul Său din zilele de pe urmă în lucrarea curățirii „templului” istoriei ridicării templului millerit. Acea lucrare fusese preînchipuită printr-o profeție, care prevestea că Domnul va ridica un om numit Iosia (care înseamnă temelia lui Dumnezeu).

Când Iosia a fost ridicat, în împlinirea profeției făcute de profetul neascultător, el a început lucrarea de reparare a templului care se afla în neorânduială. În cursul lucrării de reparare și curățire a fost descoperit "blestemul lui Moise", iar când a fost citit înaintea lui Iosia, a produs reforma lui Iosia. Vom aborda acea profeție, în legătură cu redescoperirea "celor șapte vremi", post-11 septembrie 2001.

Vom începe acel studiu în articolul următor.

Atât timp cât cei care mărturisesc adevărul Îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca privirea spre Dumnezeu și spre cer. Vor fi ca aceia care și-au pierdut dragostea dintâi. Nu pot contempla realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12-14: "Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele însele untdelemnul de aur? Iar el mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ."

Domnul este bogat în resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a firii noastre pământești, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în convorbirea noastră, se adună umbre întunecoase în jurul nostru. Hristos nu este făcut cunoscut, nici prin cuvânt, nici prin caracter, ca fiind Cel cu totul plăcut și deosebit dintre zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe întru deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Privirea noastră mioapă vede umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mâniaș care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, aducând cu sine nimicire și moarte în drumul său.

Să dormim chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim apatici, reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu insuflată în poporul Său, ca ei să se ridice pe picioarele lor și să trăiască. Trebuie să vedem că calea este îngustă, iar poarta strâmtă. Dar, când trecem prin poarta strâmtă, lărgimea ei este fără margini. Manuscript Releases, volumul 20, 216, 217.